DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · sisè període · sèrie P · núm. 112

Ple del Parlament

Sessió 53, primera reunió, dimarts 29 de setembre de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral 3

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants 3

Debat sobre l'orientació política general del Govern
255-00014/15 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 53.1

La sessió s'obre a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la lletrada major i el lletrat Albert Capelleras González.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00014/15). Junta de Portaveus. Substanciació.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats, comença la sessió.

(Remor de veus.)

Abans de començar l'ordre del dia, els faig avinent... –silenci, si us plau–, els faig avinent que dos diputats i dues diputades han delegat el seu vot per aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. Les diputades Natàlia Fabián Corbacho i Núria Navarro Hurtado, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano.

Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral

A continuació, i en compliment del que estableix la Moció 78/XV del Parlament de Catalunya, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral, els informo que, segons les dades oficials de l'Observatori del Treball i Model Productiu, en el període de gener a agost de 2026, seixanta-una persones han perdut la vida com a conseqüència d'un accident durant la jornada laboral.

En nom de la cambra, vull manifestar el reconeixement de tots aquests treballadors.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, de conformitat amb la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2026, s'han comptabilitzat 1.971 persones mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Debat sobre l'orientació política general del Govern

255-00014/15

Passem a continuació a l'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, que és el debat sobre l'orientació política general del Govern, el debat sobre l'estat de la nació.

Aquest debat es regirà pels articles 154 i 155 del Reglament, d'acord amb la seqüència adoptada per la Junta de Portaveus.

En primer lloc, doncs, té la paraula el molt honorable senyor Salvador Illa i Roca, president de la Generalitat de Catalunya.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt honorable president del Parlament, conselleres i consellers, diputades i diputats, molt bona tarda a totes i a tots. Deixin-me començar per fer una referència al temporal de pluja que està patint Catalunya. Ha afectat diverses comarques. Afortunadament, malgrat la intensitat de les pluges, no hem de lamentar cap dany personal greu. A les tretze..., a dos quarts de dues hi ha hagut cinquanta-set persones afectades, totes elles ateses pels serveis d'emergències mèdiques; nou d'elles traslladades: sis en estat menys greu i tres en estat lleu. Hi ha hagut afectacions a les infraestructures, a la circulació i talls elèctrics.

Vull agrair la prudència i la responsabilitat de la ciutadania, així com la feina feta per tots els serveis d'emergència. I vull també fer una crida a la prudència i a seguir les indicacions del servei d'emergència, perquè el temporal no ha acabat i s'està traslladant a les comarques gironines.

Senyores diputades i senyors diputats, el primer debat de política general al Parlament de Catalunya es va celebrar el 25 de setembre de 1980, un debat obert pel llavors president de la Generalitat, Jordi Pujol, en un parlament presidit per Heribert Barrera.

Aleshores la nostra era una democràcia que començava a caminar. El 1976 havíem celebrat la primera diada, a Sant Boi de Llobregat, després de la dictadura franquista –enguany en celebrem el cinquantè aniversari. El 29 de setembre de 1977 havíem recuperat oficialment les institucions catalanes d'autogovern. El 23 d'octubre d'aquell mateix any, el president Tarradellas, feliçment retornat, pronunciava el cèlebre «ja soc aquí» des del balcó de la Generalitat. El 18 de desembre de 1979 s'aprovava l'Estatut d'autonomia i el març de 1980 celebràvem les primeres eleccions democràtiques autonòmiques a Catalunya.

Sense l'assoliment d'aquestes fites col·lectives no gaudiríem de la democràcia, la llibertat, l'autogovern i la prosperitat de què gaudim avui. Sense la continuïtat institucional, el sentiment de pertinença, el sentit de país i sense el consens renovat de la ciutadania a favor de la convivència i del bé comú, tots ells sostinguts en el temps generació rere generació, avui no seríem la Catalunya que som. Tinguem memòria perquè un país sense memòria és un país sense futur. I Catalunya, senyores diputades i senyors diputats, té memòria i té futur.

Prenguem també consciència del moment transcendental que viu el món. I els catalans i les catalanes en tenim, de consciència. Per això sabrem situar Catalunya al costat correcte de la història.

Aquell primer debat de 1980 va tenir lloc en un context molt difícil, amb certs paral·lelismes amb el nostre present. Els i les demòcrates d'Espanya, de tots els pobles d'Espanya, havien de lluitar aferrissadament per consolidar cada avenç democràtic enfront de la resistència de l'antic règim franquista. Ho feien sota els efectes demolidors de la crisi del petroli que afectava les economies de tot el món. La inflació a Espanya era del 15,6 per cent.

Avui, tal com assenyala el darrer anuari del Cidob, per primera vegada en dècades, els règims autoritaris superen les democràcies al món. Avui la guerra a l'Orient Mitjà ha provocat la pujada dels preus del petroli, amb el conseqüent risc inflacionari que ja patim a Europa. La inflació avui a Catalunya és del quatre per cent.

El 1979 la Unió Soviètica havia envaït Afganistan. Avui Rússia continua la seva sagnant ofensiva contra Ucraïna, ampliada amb accions bel·ligerants contra Europa. És imprescindible que els països de la Unió Europea impulsin una política de defensa integral i unitària per protegir-nos millor.

El novembre de 1980 hi va haver eleccions als Estats Units, que van dur Ronald Reagan a la presidència. Aquest novembre els Estats Units afronten unes transcendentals eleccions de mig mandat.

El 1980 la Comunitat Europea comptava tan sols amb nou països membres, però ja era un espai de prosperitat del qual molts països volien formar-ne part, inclosa Espanya. Avui la Unió Europea ja en són vint-i-set, de països. Avui, malgrat totes

les dificultats i els aires antieuropeus que bufen en algunes latituds, Europa continua sent el nostre espai de prosperitat, llibertat i democràcia.

Malgrat el context d'incertesa global d'aquells anys, malgrat la gran tensió que vivia el país en plena transició democràtica, els catalans i les catalanes no vam abaixar els braços, ni ens vam deixar dur pel pessimisme. Vam exercir plenament el nostre sentit cívic guiats pels nostres valors. Ho vam fer carregats d'esperança, de determinació i d'una voluntat que traspassava sigles, banderes i fronteres; la voluntat compartida de viure i conviure per obrir pas a la Catalunya del futur: democràtica, autogovernada, pròspera, plural i europea, amb la nostra llengua, el català, i la nostra cultura com a columna vertebral. Això anhelàvem aleshores i això som avui: la Catalunya on hi caben totes les Catalunyes.

Avui ens toca a nosaltres estimar-la, servir-la i millorar-la, perquè cap conquesta és irreversible. La democràcia, la prosperitat, els drets i les llibertats, la convivència, cal conquerir-los cada dia. Així ho fem amb cada habitatge públic que aixequem a Can Llong, a Sabadell; amb cada escola que obrim, com l'Escola Paco Candel, a l'Hospitalet del Llobregat; amb cada nou mosso d'esquadra que patrulla per Ciutat Vella, de Barcelona; amb cada bosc que preservem, o quan fem arribar els serveis públics a cada poble.

A cada temps li pertoca la seva ambició i a nosaltres ens correspon assumir la nostra: fer de Catalunya un país més pròsper en un món en plena refundació. Si hi volem reeixir, hem d'elevar el llistó de la nostra exigència i excel·lència col·lectives, fer-ho amb la mateixa actitud positiva i esperançada de les generacions que van somiar i van fer possible la Catalunya que som.

Fa cinquanta anys estava tot per fer: estava per fer la mateixa democràcia, estaven per fer les institucions catalanes estatutàries, estava per fer la nova Administració catalana. Avui Catalunya està més i millor preparada: tenim institucions sòlides, tenim un govern que governa, tenim una economia dinàmica, tenim una societat més cohesionada. Seria un error pensar que tot aquest progrés i aquests avenços han estat fruit de la inèrcia històrica. No és així; són fruit de l'esforç de milions de persones. Preguntem als nostres avis i àvies quants anys costa guanyar-los i en quant poc temps els podem perdre. No banalitzem, doncs, tot el que hem aconseguit.

Avui Catalunya ho té tot per guanyar el futur que nosaltres, tots i totes, decidim. No ens deixem paralitzar per la indecisió, no ens deixem endur per la por ni ens deixem intimidar pels profunds canvis que viu el món. Anticipem-nos. El futur no està escrit, ni abans ni avui. Tinguem el coratge d'escriure'l. Cadascú de nosaltres des de la responsabilitat que li pertoca –l'Administració funcionant, el Govern governant, el Parlament legislant, l'oposició aportant–; però tots amb el mateix deure: servir Catalunya i la seva gent; la Catalunya que som, la Catalunya del segle XXI, la Catalunya on hi caben totes les Catalunyes.

Senyores i senyors diputats, en la darrera Assemblea de les Nacions Unides, celebrada la setmana passada, ha quedat palesa la veritable contesa que hi ha darrere dels canvis que viu el món. Darrere del canvi climàtic, del canvi tecnològic i del canvi demogràfic, hi ha una pugna transcendental que decidirà el nostre esdevenir: o democràcia o autoritarisme. Hi ha una erosió intencionada, persistent i desvergonyida de la democràcia, del dret internacional i de les institucions multilaterals. La intenció és clara: substituir-los per un món dividit en grans blocs i regit per la força, la cobdícia i la inhumanitat. O democràcia o autoritarisme. Ningú pot eludir aquesta decisió.

Catalunya, com ha fet al llarg de la seva història, tria democràcia. La democràcia és avui la nostra principal causa. No és una causa abstracta. En depèn el nostre model de vida i de convivència. En depèn continuar sent una Catalunya fraternal i regida pels valors humans. En depèn continuar sent una Catalunya que situa la igualtat real, la llibertat i la dignitat de totes les persones al centre. En depèn continuar sent una Catalunya regida pel bé comú de tots els seus ciutadans i no pas pels interessos de cap potència internacional o conglomerat econòmic.

La democràcia s'ha de defensar i exercir cada dia en aquest Parlament, a cada ajuntament, a cada institució, també a cada escola, a cada barri i a cada poble. La democràcia també s'ha de defensar al món digital, a les xarxes socials i a cada pantalla. És imprescindible evitar la concentració de poder en unes poques plataformes tecnològiques, que posen en risc la veritat mateixa i el veritable sentit de la democràcia: un ciutadà, un vot. S'està intentant consolidar una idea perniciosa: que la democràcia no és capaç d'oferir resposta a les necessitats dels seus ciutadans. Això és fals. La democràcia és la garantia per impulsar polítiques a favor del bé comú, la garantia per desplegar un estat del benestar per a tothom i uns serveis públics per a tothom. És la democràcia la que ens permet a cadascú de nosaltres viure, estimar i pensar en llibertat. Allà on creix l'autoritarisme, es qüestionen drets, principis i valors que ens ha costat molt guanyar; allà on creix l'autoritarisme, la gent –famílies, joves i treballadors– viu pitjor; allà on creix l'autoritarisme, les dones pateixen discriminació; allà on creix l'autoritarisme, les persones més vulnerables són perseguides.

Avui, tots els demòcrates europeus, de Barcelona a Berlín, de Tarragona a París, de Lleida a Kíiv, de Girona a Copenhaguen, tenim una causa política superior i ineludible, la causa comuna de tots els ciutadans de Catalunya, de la resta d'Espanya i de la Unió Europea, més enllà d'ideologies i creences. Aquesta causa és la democràcia. Catalunya està i estarà en primera línia. Per això, em plau anunciar-vos que el proper mes de novembre Catalunya acollirà una conferència de regions per la democràcia. Volem reunir a Catalunya governs i territoris del món compromesos amb la democràcia, l'estat de dret i els valors europeus. Volem construir aliances, convençuts que els i les demòcrates som majoria. El que cal fer és fer sentir la nostra veu i construir aquesta gran aliança democràtica. *(Aplaudiments.)*

Més democràcia, senyores diputades i senyors diputats, i més Europa. El 2026, res no és políticament possible des de la solitud. Per resoldre els principals reptes de Catalunya –canvi climàtic, canvi demogràfic i canvi tecnològic– necessitem l'escala europea. Si no volem ser simplement espectadors en aquest món, Europa és l'espai i l'escala que necessitem. Hem aconseguit que avui Catalunya tingui més presència, més veu i més capacitat d'influència a Europa; ara hem d'enfortir encara més aquesta influència. Parlo del marc financer plurianual de la Unió Europea per al període 2028-2034. Parlo de competitivitat i de política industrial, de les polítiques digitals i de la intel·ligència artificial, de la descarbonització de la nostra economia, de l'autonomia estratègica europea, de l'accés a l'habitatge i de la defensa dels nostres pescadors i agricultors.

Per això Catalunya ha de ser-hi, amb veu pròpia i amb llengua pròpia. No tinc cap dubte que el català serà llengua oficial de la Unió Europea. Ningú va dir que fos fàcil, però tampoc ningú havia fet tant com ara per aconseguir-ho. Amb perseverança, amb diplomàcia i amb la unitat de tots els governs –espanyol, català i governs aliats–, aconseguirem l'oficialitat del català a la Unió Europea malgrat els impediments per part dels qui no entenen la nostra pluralitat. *(Aplaudiments.)* Catalunya seguirà defensant els seus interessos i les seves propostes, construint aliances i contribuint activament a una Europa més forta, més federal i més competitiva.

Tenir més veu i més influència comporta també tenir més responsabilitat. L'hem d'exercir a casa nostra i més enllà. El futur d'una Europa basada en la llibertat, en la democràcia, en la cooperació entre pobles i en la pau està en joc a Ucraïna. Des de les nostres ciutats i pobles no sentim l'estrall de les bombes, però el patiment i el sacrifici del poble ucraïnès és també el nostre. Ahir mateix va haver-hi un atac injustificable a Kíiv, atacant una instal·lació hospitalària i el centre de ciència. La defensa d'Ucraïna és la defensa d'Europa i la defensa de Catalunya. Per això, Catalunya està al costat de la seva població i del seu futur europeu, com vaig transmetre personalment al president Zelenski. Volem que aquest compromís tingui continuïtat, estructura i resultats concrets en benefici mutu. Per això els anuncio que el Govern posarà en marxa un programa Catalunya-Ucraïna, un programa que reforçarà la contribució

de Catalunya a la reconstrucció d'Ucraïna i que mobilitzarà les capacitats del conjunt del país: el nostre sistema de salut, les universitats i centres de recerca, els governs locals, la cooperació, la societat civil i el nostre teixit econòmic. La història, els valors i el futur d'Europa ens reclamen altura de mires i ens reclamen valentia.

El compromís, l'ambició i la implicació de Catalunya amb una nova Europa més unida, més federal i amb més autonomia estratègica són ferms i clars. Catalunya vol exercir el lideratge que li correspon pel pes de la nostra economia i de la nostra cultura i per la nostra vocació inequívocament europea. Al segle XXI, la protecció i seguretat d'Europa l'hem d'afrontar de manera integral i en el sentit més ampli, amb una estratègia que englobi tots els àmbits que entren en joc quan parlem de defensa: tecnologia dual, intel·ligència artificial i infraestructures energètiques. Catalunya pot liderar les solucions que necessitem a Europa. Som un país amb una base industrial sòlida, diversificada i amb capacitat exportadora; som un país amb una excel·lència reconeguda internacionalment en recerca i innovació.

Amb el pla «Catalunya lidera» hem activat inversions de gran magnitud en innovació tecnològica, modernització industrial i energies alternatives. Alguns exemples són la fàbrica d'intel·ligència artificial europea que acollirà el Supercomputing Center de Barcelona, el trident innovador per a la creació de xips, la Vall de l'Hidrogen a Tarragona o la gigafactoria de Móra la Nova. El pacte nacional per a la indústria 2026-2030 mobilitza una inversió superior als 5.000 milions d'euros. Comptem amb un programa per capacitar fins a quatre-centes empreses catalanes perquè puguin accedir al sector de la seguretat i la defensa. La indústria dual preveu crear deu mil llocs de treball a Catalunya fins al 2030, segons estimacions de la Cambra de Comerç de Barcelona. Més Europa vol dir més implicació per ser una Catalunya més influent i més pròspera a Europa, a la Mediterrània i al món. Una Catalunya que tampoc oblida el patiment de Gaza i el genocidi que està patint el poble palestí. Catalunya segueix i seguirà al costat de Palestina. *(Aplaudiments.)*

Senyores diputades i senyors diputats, mentre el món es transforma, a l'altre costat de les parets d'aquest Parlament, Catalunya avança, progressa, s'esforça i es mou. Prop de 4 milions de persones han sortit de casa per anar a la feina. Mai abans hi havia hagut tants catalans i catalanes treballant; 347.995 són cuiners i cuineres, cambrers i cambreres, professionals que ens obren el seu bar, el seu restaurant o el seu hotel. Sí, en soc molt conscient: 343.000 persones han començat el dia cercant feina. És la xifra d'atur més baixa –un 7,9 per cent de la població activa–, però ho seguirem fent tot perquè disposin de l'oportunitat de treballar que mereixen. I 581.840 autònoms i autònomes s'han llevat per seguir amb la seva activitat. Més de 61.000 homes i dones de la pagesia, la ramaderia i la pesca han sortit a feinejar per proveir-nos d'aliments de qualitat. Més de cent mil professionals del tercer sector tenen cura dels qui més ho necessiten i de la gent gran. Més de 900.000 voluntaris i voluntàries fan de Catalunya un exemple de solidaritat.

Sí, en soc plenament conscient: avui hi ha 350.000 menors de setze anys a Catalunya que es troben en risc de pobresa, una xifra inacceptable. No tanquem els ulls a la realitat ni amaguem el cap sota l'ala; tenim els ulls ben oberts per transformar-la. L'augment del salari mínim i l'increment de les transferències socials han fet que la renda del quaranta per cent de la població catalana amb menys ingressos creixi a un ritme més ràpid que la de la resta de catalans. Més de 700.000 alumnes es beneficien dels vals escolars per ajudar les famílies a fer front a les despeses d'inici de curs i 230.000 infants i joves es beneficien de les beques menjador.

Avui, més de cent mil metges, infermeres i infermers vetllen per la nostra salut als hospitals i als centres d'atenció primària. Ja hem assumit els 39.000 investigadors i investigadores que avui han obert la porta del seu laboratori per trobar solucions a malalties; 1,6 milions d'alumnes omplen les aules per aprendre i créixer acompanyats de gairebé 95.000 mestres i professionals; gairebé 180.000 alumnes han anat a un centre de formació professional, xifra rècord per aprendre un ofici o

una feina carregada de futur, i 150.000 persones adultes d'aquí i d'arreu del món estan aprenent català gràcies al rècord de places que hem obert. Uns cinc-cents esportistes d'alt rendiment s'han despertat per entrenar i situar l'esport català al primer nivell mundial, al costat dels més de 700.000 esportistes federats que hi ha a Catalunya; 166.200 artistes, creadors i creadores de totes les disciplines professionals, culturals, estan situant la cultura i la llengua catalanes a cotes d'excel·lència, reconeixement internacional i de consum mai abans assolides.

Tot aquest capital humà, senyores diputades i senyors diputats, és la nostra principal força, és la força del nostre present i és la força del nostre futur. Aquest és el veritable sentit quan diem que Catalunya és la seva gent, nascuda aquí i vinguda d'arreu. Sentim-nos orgullosos de la nostra capacitat, admirable i admirada arreu del món, perquè persones nascudes a diferents indrets, d'Andalusia a Extremadura, del Marroc a Colòmbia, es senten avui catalans i catalanes amb igualtat de drets i amb igualtat de deures per complir. Catalunya som tots i totes. Tot aquest capital humà mereix el millor país possible, la millor Catalunya que entre totes i tots construïm, la Catalunya on hi caben totes les Catalunyes. Una Catalunya de totes les Catalunyes que reconeix l'autogovern de l'Aran. Aquest Parlament n'ha reconegut la singularitat política i administrativa, reconeixement que hem acompanyat amb fets, aprovant el nou sistema de finançament amb l'Aran per guanyar capacitat en la gestió dels seus serveis públics.

Senyores diputades i senyors diputats, els 8,2 milions de ciutadans i ciutadanes que som avui, tots i totes sense distincions, són la raó de ser de totes i cadascuna de les paraules que avui els hi adreço, de totes i cadascuna de les mesures, accions i decisions del Govern; són la raó de ser del nostre projecte de país, de la Catalunya que em vaig comprometre a fer realitat i que estem fent realitat. Mai cap projecte familiar, personal o empresarial, com els que ara mateix, dia rere dia, estan sorgint a Catalunya, s'ha fet realitat des del pessimisme ni des de la queixa permanent. Darrere de cada nova llar, de cada nou comerç de barri, de cada empresa emergent, de cada creació artística o descoberta científica hi ha immenses dosis de convicció, d'ambició ben entesa, de realisme, de treball, de valors, d'esperança i de confiança. Exactament el mateix passa amb el conjunt del país. Demano confiança en el futur col·lectiu que tenim per endavant, confiança acompanyada de dos elements indispensables perquè aquesta confiança arreli: estabilitat i responsabilitat. Estabilitat perquè les institucions funcionin, perquè totes les mesures que estem impulsant donin el seu fruit; estabilitat per executar fins al darrer euro del major pressupost de la història de la Generalitat. I responsabilitat per posar els interessos de Catalunya i de la seva gent per davant de tot, com espero que farem en la nova etapa que hem obert per assolir un consens de país per l'educació que Catalunya necessita.

Senyores diputades i senyors diputats, la mirada al país de cadascú és lliure. La mirada que escollim és la mesura de la nostra ambició per transformar la realitat. Jo tinc clara la meva mirada: confiada, perquè confio en Catalunya i en la seva gent; realista, perquè conec Catalunya i conec la seva gent; ambiciosa, perquè sé que Catalunya i els catalans i les catalanes podem aconseguir tot allò que ens proposem; esperançada, perquè l'esperança és el que ha fet avançar Catalunya al llarg de la història.

Ho he vist també en la mirada dels joves de Xamfrà, un magnífic projecte socioeducatiu del Raval de Barcelona. Ho he vist a la mirada de la Laura, la Martina, l'Enric, el Tomàs, el Joan, el Miquel i la Lucía, els alumnes amb millors notes de les proves d'accés a la universitat. Ho he vist a la mirada de la Nadejda Blagorodnova, Premi Nacional de Recerca, que investiga a l'Institut de Ciències del Cosmos de la Universitat de Barcelona. Ho he vist a la mirada dels magnífics professionals del Centre d'Atenció Primària Almenar, al Segrià. A la mirada dels bombers, agents rurals i serveis d'emergència, que aquest estiu han donat un nou exemple de compromís i professionalitat. A la mirada de les gairebé vuit-centes famílies acollidores que ofereixen una llar als infants que ho necessiten. També a la mirada dels arquitectes catalans d'H Arquitectes, que estan

fent realitat l'ampliació del Museu Nacional d'Art de Catalunya. I a la mirada dels científics i científiques que tenim al Campus Hipra de Girona; al *hub* forestal d'Olius, al Solsonès; a les universitats, als hospitals i a les empreses punteres d'arreu del món que han triat Catalunya.

Tot plegat, senyores diputades i senyors diputats, no és per casualitat. Tot això succeeix perquè fem possible que succeeixi. Per això podem afirmar que avui Catalunya està millor que fa dos anys. Avui Catalunya és un país millor per a tothom. La situació de Catalunya és bona. És bona i ho serà més encara. Perquè Catalunya té bons fonaments i ambició renovada. Perquè som una Catalunya més unida, més pròspera, més segura i més cohesionada.

Més unida: em vaig comprometre a unir i servir Catalunya com a president de la Generalitat. Avui Catalunya torna a ser un projecte col·lectiu per a totes les catalanes i els catalans. Catalunya no és un projecte únic ni d'una part; és un camí que volem caminar junts perquè permet avançar en molt diverses direccions que sumen trajecte i que responen a la nostra diversitat, que ens enriqueix i ens honora.

Si a algú li sembla poca cosa, que faci memòria, no li caldrà anar gaire enrere per veure que quan les costures de la nostra convivència s'han esquinçat, Catalunya s'ha empetitit i ha anat pel pedregar.

És el moment de compartir, unir, servir en donar i rebre. Farem més gran Catalunya si cadascú dona el millor d'un mateix. Farem més justa Catalunya si cadascú rep allò que necessita. Ara tenim per davant un camí cap al futur més ample, amb més carrils, on hi hem de ser tots i totes i on hem de poder-hi contribuir tots i totes.

Avui, malgrat les reticències d'uns i l'escepticisme d'altres, som molt a prop d'aconseguir-ho. La llei orgànica d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya, aprovada per majoria absoluta del Congrés dels Diputats, té l'aval del Tribunal de Justícia de la Unió Europea i del Tribunal Constitucional. La seva aplicació és d'obligat compliment, sense més dilacions. I així serà, com sempre he defensat.

Com a president de la Generalitat de Catalunya, vull que en el proper debat que tinguem en aquest Parlament comptem amb la presència del president Puigdemont. Vull que el president d'Esquerra Republicana de Catalunya, Oriol Junqueras, vegi restituïts els seus drets de participació política i cívica. Vull que a la resta de diputats encara encausats, els senyors Lluís Puig i Josep Maria Jové, també se'ls apliqui l'amnistia, tal com la va concebre el legislador, i així al conjunt de ciutadans que n'han de ser beneficiaris i que encara no han vist que els sigui aplicada.

Catalunya ja fa temps que va decidir mirar endavant. Ho vam dir aleshores i ho tornem a dir avui: la immensa majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya i d'Espanya apostem pel retrobament, pel diàleg, per la convivència i per un nou futur. Així ho vam expressar, així som, així ho vivim i així serà. No hi ha volta de full. Una Catalunya més unida i una Catalunya més pròspera, amb més prosperitat compartida. Avui la Catalunya retrobada genera més prosperitat i no vulguem posar-la en risc tornant a les divisions del passat.

Superem els 300.000 milions d'euros per segon any consecutiu, el producte interior brut català arriba als 334.765 milions d'euros l'any 2025. Tornem a créixer per sobre d'Espanya i de la Unió Europea. El producte interior brut català avança un més tres per cent interanual el segon trimestre de 2026, quatre dècimes més que el conjunt de l'Estat i 1,6 punts per sobre de la Unió Europea.

Senyores diputades i senyors diputats, aquestes no són unes xifres estadístiques i prou. Són molt més. Darrere de cada euro, de cada dècima de creixement hi ha més feina, més oportunitats i més esperança per a les famílies catalanes. Generar prosperitat és la condició *sine qua non* de tot projecte de país que vulgui millorar la vida de la seva gent i oferir-los un futur. No el menystinguem, tan sols cal veure les xifres dels països fins ara considerats motors de la Unió Europea.

Com he defensat, i no em cansaré de repetir, amb generar prosperitat no n'hi ha prou; cal repartir-la millor, amb justícia i amb equitat. Si Catalunya creix i genera

prosperitat, aquesta no es pot quedar en mans d'uns pocs; ha d'anar a les butxaques de les famílies, als sous dels treballadors, a les oportunitats per als joves i a reduir les desigualtats.

Avui a Catalunya ja estem repartint millor aquesta prosperitat. El producte interior brut real per habitant ha augmentat un 4,2 per cent en dos anys i des del 2024 torna a situar-se per damunt de la mitjana de la Unió Europea. El 2025 assoleix els 34.709,5 euros, un increment de 1.390,3 euros respecte al 2023, un 4,2 per cent més; per sobre de la mitjana de la Unió Europea, que és de 34.100 euros.

S'ha repetit per activa i per passiva que no es podia créixer, que no podíem atreure inversions ni millorar la nostra productivitat si s'apujaven els salaris. Doncs a Catalunya augmentem la productivitat i augmentem els salaris. La productivitat per hora treballada ha crescut un 1,1 per cent l'any 2025. Hem batut un rècord de creació d'empreses des del 2007: 18.210 entre gener i agost de 2026, 2.055 més que en el mateix període de 2024, un 12,7 per cent més, i més de cinquanta mil empreses en els darrers dos anys.

Les empreses ja no marxen de Catalunya, sinó que hi venen. Hem recuperat la seu de grans empreses. Aquesta és una realitat innegable. Catalunya genera prosperitat i aquesta prosperitat es comparteix cada vegada més.

Ara bé, ho he dit abans i ho repeteixo: tenim els ulls ben oberts a tota la realitat. No soc dels qui mesura el progrés d'un país únicament pels comptes de resultats de les empreses presentats a final d'any. Tot això és important –i tant que ho és–, però l'èxit d'un país és també la seva cohesió social i la seva qualitat moral. La taxa de risc de pobresa o exclusió social continua sent elevada, del 24,8 per cent per al conjunt de la població. Tenim, però, indicadors que ens diuen que anem pel bon camí per revertir aquesta situació. La renda mitjana anual neta continua augmentant: el 2025 se situa en 43.889 euros per llar i 17.262 euros per persona, per sobre dels nivells de 2023. És positiu també que la renda del quaranta per cent de la població catalana amb menys recursos creixi més ràpid que la de la resta de la població catalana.

Hem de fer més, estem fent més i seguirem fent més. Liderar vol dir liderar la lluita contra les desigualtats, perquè la desigualtat, senyores diputades i senyors diputats, és evitable. Per això hem dotat Catalunya del pressupost més ambiciós en inversió social. Per això estem desplegant l'estratègia contra la pobresa infantil més ambiciosa que ha fet mai cap govern de Catalunya. Per això la setmana passada vam signar el contracte programa amb els ajuntaments per reforçar els serveis socials, amb un augment històric de recursos. Per això vam signar amb sindicats i entitats del tercer sector un acord innovador per equiparar les condicions salarials dels treballadors i les treballadores socials. I per això vam acordar amb les entitats del tercer sector els pressupostos de la Generalitat per reforçar les polítiques d'infància, la lluita contra el sensellarisme i la protecció de les persones més vulnerables.

Senyores diputades i senyors diputats, la lluita contra la desigualtat no és només una política social; és una convicció de la Catalunya justa en la que creiem i, per tant, és una política de país integral i que assumeix tot el Govern en el seu conjunt, des de l'àmbit estrictament social a l'educatiu, el cultural, el de la salut i el de l'habitatge.

Una Catalunya més unida, més pròspera i també més segura. Sense seguretat no hi ha prosperitat ni igualtat veritables. Sense seguretat no hi ha democràcia ni convivència. Sense seguretat no hi ha barris ni país. La gent vol quelcom que és de sentit comú: viure tranquils i amb confiança al seu barri o al seu poble, passejar pel carrer, trobar-se en una plaça, tornar a casa de nit amb tranquil·litat o obrir un comerç. Els catalans i catalanes saben distingir perfectament qui lluita contra la inseguretat i qui la utilitza en benefici propi.

La primera i principal prioritat del Govern és protegir la ciutadania. La seguretat i la protecció dels nostres ciutadans demanen rigor i el més alt sentit de la responsabilitat. Això es tradueix en tolerància zero davant del delicte. Tolerància zero amb qui converteix la criminalitat en una forma de vida. Tolerància zero amb qui fa de la

multireincidència un ofici. Això vol dir més recursos i mesures adaptades a cada situació, com ara el narcotràfic o la possessió d'armes, siguin blanques o de foc. Fenòmens que ens preocupen i ens ocupen especialment. La nostra premissa és senzilla i contundent: a Catalunya, qui la fa la paga, sense excepcions. A Catalunya, qualsevol persona que cometi un delicte ha de saber que serà detinguda, serà posada a disposició de la justícia i que si la justícia així ho dictamina, li caurà damunt tot el pes de la llei i complirà la pena que li pertoqui als centres penitenciaris.

Avui podem dir que la seguretat evoluciona a Catalunya positivament. La criminalitat ha baixat un 12,6 per cent en dos anys. Entre gener i agost de 2026 s'han registrat 51.848 fets delictius menys que al mateix període de 2024. Més encara a Barcelona, on la criminalitat ha baixat un 19,1 per cent en el primer semestre de 2026 respecte a 2024. I els delictes contra el patrimoni, un 22,2 per cent. I els furts, un 26,2 per cent. Com baixen també a tantes altres ciutats: un 36,7 per cent al Prat de Llobregat, un 13,5 per cent a l'Hospitalet de Llobregat, un 11 per cent a Badalona i un 5,4 per cent a Girona. Podria donar-los més xifres, però totes condueixen a la mateixa realitat: avui Catalunya és més segura.

Nosaltres seguirem posant tot l'esforç en el que ens importa per damunt de tot: protegir la ciutadania. Això vol dir més mossos d'esquadra als carrers. Ho dic ben alt i ben orgullós: tenim una de les millors policies del món. Ja tenim una plantilla de més de vint mil efectius i la seguirem ampliant fins als 25.000 efectius l'any 2030.

Més eficàcia policial i més eficàcia judicial. Seguim ampliant la plantilla de jutges per tal d'assolir la mitjana estatal, amb 181 noves places fins al 2027. Els resultats ja són patents, hem escurçat dràsticament el termini d'assenyalaments de judicis immediats per delictes lleus a Barcelona, dels 8,8 mesos el 2024 a deu dies el 2026.

No puc deixar de parlar de seguretat sense esmentar la violència contra les dones. Vull tenir un record per a les quatre dones que enguany han perdut la vida per violència masclista a Catalunya. Qualsevol xifra és excessiva. No ens aturarem ni abaixarem la guàrdia fins que totes les dones puguin viure plenament lliures de qualsevol mena de violència. Hem de continuar treballant amb unitat per una societat on néixer dona no impliqui menys oportunitats. Com més igualtat real entre homes i dones aconseguim, més progressarà Catalunya.

Vet-ho aquí, doncs, senyores diputades i senyors diputats, un món en refundació i una Catalunya que avança. El camí que estem recorrent és el camí correcte. Catalunya va en la bona direcció. Ara bé, de la mateixa manera, els vull dir al conjunt de ciutadans i ciutadanes que soc plenament conscient de les dificultats quotidianes de moltes persones: per accedir a un habitatge, per fer front a les despeses o per disposar d'una mobilitat fiable per anar a la feina. Conec bé les conseqüències greus que han representat els incendis per als veïns i pagesos de les Gavarres, de l'Anoia o del Vallès Occidental. Em faig càrrec de l'angoixa que han viscut les persones afectades per les inundacions a Tarragona o el Maresme. El Govern de Catalunya està i estarà al costat de tots els municipis, de tots els veïns i veïnes afectats, no tan sols per accelerar els ajuts, sinó per impulsar les solucions estructurals necessàries.

D'altra banda, com ens ha passat a tots, les notícies d'aquestes darreres setmanes sobre el poder il·limitat de la intel·ligència artificial també ens generen, com és lògic, neguit. Com ens protegirem? Com treballarem? Com ens cuidarem? Podrem tirar endavant el nostre comerç? De quina aigua i energia disposarem? Quines oportunitats tindran els nostres fills?

Vull que els meus conciutadans i conciutadanes tinguin confiança. Sé el que Catalunya necessita. Sé el que cal fer i ho estem fent. Catalunya està preparada per guanyar el millor futur per a tothom des d'avui mateix. Aquesta vegada el país no es pot tornar a distreure mentre el món es transforma al seu voltant. Tenim clars els reptes i tenim clares les prioritats. Ho he assenyalat en altres ocasions: el canvi climàtic, el canvi tecnològic i el canvi demogràfic són els tres grans vectors que avui

decideixen el futur. En tots tres, Catalunya és un dels territoris més ben preparats i que més i millor està actuant.

Els catalans i catalanes som gent valenta, treballadora, solidària i responsable, amb valors i amb imaginació. Hem demostrat amb escreix que sabem com afrontar els grans reptes: amb unitat i amb esperança, amb consciència i sense perdre l'alegria de viure. Així ho farem i així ho estem fent.

De la mateixa manera, els catalans i catalanes som una societat madura. No ens deixem aixecar la camisa. Per això puc parlar amb franquesa als meus conciutadans i conciutadanes: un país no es transforma d'un dia per l'altre, el camí per guanyar el futur mai no és senzill ni ràpid. Però Catalunya està en aquest camí i no té marxa enrere. Perquè hi estem aplicant tota la determinació, valentia, generositat i responsabilitat. Perquè, com he assenyalat, el model de país que defensem és nítid: la Catalunya de la prosperitat compartida, la Catalunya on caben totes les Catalunyes. La clau de volta és seguir generant prosperitat i compartir-la més i millor amb el compromís de situar el benestar i la protecció de les persones al centre de cada resposta que donem al canvi climàtic, al canvi tecnològic i al canvi demogràfic.

Permetin-me començar pel canvi demogràfic. Els països amb futur seran els que reforcin el seu estat del benestar per afrontar aquests canvis demogràfics. Som un dels països del món amb major esperança de vida: 84,2 anys; això és bo, som un país de salut. Les previsions situen la població de Catalunya en gairebé 9 milions d'habitants el 2050. L'àmbit on més impacta aquest canvi demogràfic és l'accés a l'habitatge. «A Catalunya l'habitatge ha de ser per viure», vaig afirmar en el meu primer discurs d'investidura. Per aquest motiu, garantir el dret a l'habitatge ha estat la meva primera prioritat d'ençà que vaig assumir la presidència de Catalunya, i l'hem convertit en una missió de país. Aquests dies hem viscut un fet colpidor, hem vist com es desnonava *sense ànima* una dona de vuitanta-set anys. És la ceguesa, és la cobdícia, és el poder del diner trepitjant la vida d'una persona gran. El conjunt de la societat ha estat testimoni dels qui s'aprofiten sense escrúpols de la feblesa dels altres. Aquest no és el model de societat que volem. A Catalunya tenim valors i posem la humanitat per davant de tot. A Catalunya tenim clar que les institucions hi som per combatre la cobdícia enfront dels drets fonamentals de la ciutadania. A Catalunya, les forces progressistes del Parlament hem arribat a acords importants en matèria d'habitatge.

Dit això, voldria enviar tres missatges molt clars. Primer: Catalunya diu no a l'especulació. Diem no a aquells que mai en tenen prou. A Catalunya aquests no hi tenen lloc, ja saben on han d'anar; aquí, no. *(Aplaudiments.)* A Catalunya fem el que hem de fer per deure, per convicció i per humanitat, protegim el dret de les persones a viure a casa seva.

Segon: celebro els decrets aprovats avui mateix pel Govern d'Espanya en matèria d'habitatge. És una molt bona notícia per al país. És una molt bona notícia per a les persones que necessiten la nostra protecció per no perdre casa seva, és el que correspon fer a les institucions. És el que correspon fer als que creiem en la política útil, és el que correspon fer als que creiem en la política de pacte i no pas de confrontació. Crec, senyores diputades i senyors diputats, que som en un punt d'inflexió. M'agradaria pensar que cap grup polític tornarà a dubtar entre defensar els qui poden quedar-se sense un sostre i els qui acumulen milers de cases per fer negoci. Tenim una gran oportunitat. Demano altura a tots els grups parlamentaris per aprovar els decrets que estan al Congrés dels Diputats aquest mateix divendres i agraeixo sincerament l'esforç de tots els grups d'aquesta cambra que han manifestat o puguin manifestar que hi donen suport, al gest que han fet, hi insisteixo, de política útil, d'acord, d'esforç i de posar per sobre el bé general. Aquests decrets reafirmen les polítiques d'habitatge, per un altre costat, que estem impulsant des de Catalunya.

I tercer missatge: a Catalunya seguirem fent –seguirem fent– tot el que està a les nostres mans per protegir el dret a l'habitatge. El primer debat d'orientació de política general vaig fixar com a objectiu prioritari del Govern l'accés a l'habitatge. I vaig

dir que Catalunya necessitava un quinze per cent de parc d'habitatge protegit; un quinze per cent. Vam presentar en aquell moment el pla 50.000 habitatges amb horitzó 2030, cinquanta mil habitatges protegits per a aquelles persones més vulnerables de Catalunya, d'aquí a l'any 2030. Permetin-me fer-ne un breu balanç.

Amb els fons Next Generation s'han construït ja prop de cinc mil habitatges. Hem adquirit, en dos anys, 4.696 habitatges que passen a formar part del parc d'habitatge protegit de Catalunya. Hem fet dues convocatòries de solars, la primera amb 670 solars, la segona amb 303 solars, pràcticament mil solars, gairebé mil solars en disposició de construir-hi habitatge protegit per a les persones més vulnerables. Els ajuntaments i entitats del tercer sector han dit que ells abordaran la construcció d'uns disset mil habitatges que es poden construir en aquests..., una part d'aquests gairebé mil solars. La resta, l'abordarà el Govern. Hem fet ja el primer concurs en trenta-sis solars per construir-ne 1.900, d'habitatges protegits. El primer concurs és sempre el més difícil, el que has de filar prim amb la reglamentació i amb les normes. Estem ja treballant en un segon concurs. El primer ja està adjudicat, ja hi ha empreses adjudicatàries que començaran a construir. Estem treballant en un segon concurs que traurem aquest mes de novembre, com a mínim amb seixanta solars i 2.700 més habitatges protegits.

Hem també conveniat amb ajuntaments, en concret amb vint-i-vuit solars d'ajuntaments, convenis per poder construir vint o menys habitatges distribuïts pel conjunt del país. Quantitativament són 481 habitatges, no són molts, però qualitativament són molt importants perquè arriben a diferents racons de Catalunya. I queden..., aquest mes d'octubre signarem..., tenim previst signar convenis amb ajuntaments també per fer habitatges protegits, de vint o menys habitatges, a 193 solars. Primer debat d'orientació de política general, habitatge en sòl qualificat, ja de sòl urbà, per fer habitatge protegit per a les persones més vulnerables, 50.000; segon debat d'orientació de política general, més sòl, transformar sòl per fer 214.000 habitatges –deuen recordar vostès que vam presentar el pla 214.000. Transformar sòl on avui no es poden construir habitatges per poder-n'hi construir; 214.000 habitatges.

Vam classificar quatre nivells de solars, quatre nivells de prioritat, nivell 2, vint-i-cinc sectors on s'hi poden construir 21.000 habitatges; sòl amb el planejament i la gestió feta i ja urbanitzant-se en aquell moment per construir-hi 21.000 habitatges, aquí hi haurà habitatges lliures i la part que correspon segons la llei, entre un trenta i un quaranta per cent d'habitatge protegit. Nivell 3, planejament aprovat però gestió que s'està tirant endavant. Reparcel·lacions i urbanitzacions, setanta-sis sectors amb uns 40.170 habitatges; treballant-hi també. Nivell 4, planejament obsolet o bé inexistent, llocs, terrenys que tenen la classificació però amb un planejament que o bé no permet per inviabilitat econòmica, desenvolupar-se o bé simplement no tenen ni el planejament acabat de fer, setanta-set sectors, vint amb propietari majoritari, o públic o privat, amb els que estem treballant directament; i cinquanta-set sectors on hem tret un concurs perquè experts de l'àmbit urbanístic ens diguin què cal fer perquè aquests sectors siguin viables. En nou mesos tindrem diagnòstic i proposta d'actuació, s'hi poden ubicar vuitanta mil habitatges.

Endemés –vostès ho saben, perquè ho hem enraonat, comentat i treballat amb alguns dels grups d'aquesta cambra, amb els que agraeixo el seu sentit de país, hem tirat endavant–, hem presentat un projecte de digitalització de tràmits urbanístics que no elimina garanties; que agilitza tràmits. Estem acabant de recollir els comentaris que té a bé fer-nos la ciutadania. Plantejo com a opció –ho decidirem els grups amb què hem estat treballant– si convé convertir aquest projecte de llei en una proposició de llei per anar més ràpid –per anar més ràpid. Perquè aquest sòl que estem transformant es pugui transformar sense perdre garanties més ràpid. I també hem treballat una proposició, en aquest cas de llei, d'intensificació, per poder fer més habitatge en el sòl que ja tenim classificat o que classificarem. Dos instruments importants, molt importants, per poder posar més habitatge al mercat.

I en aquest tercer debat que estem fent avui plantejo anar més enllà i, per tant, els proposo fer un pas més, i voldria anunciar-los tres mesures que jo crec que són importants per ajudar les persones que tenen dificultats per poder pagar el seu habitatge. Sòl per construir habitatge per als més vulnerables, primer moviment; transformació de sòl per fer habitatges, segon moviment, i ara ajudar a aquelles persones que volen adquirir un habitatge i que no poden.

Primera mesura: creem un nou fons d'emergència habitacional, un fons específic per ajudar a les persones que es trobin en una situació d'amenaça de desnonament degut a la seva situació de vulnerabilitat. Quan s'han esgotat ja tots els tràmits, totes les possibilitats i ja no queda cap altre remei..., en el marc que s'ha aprovat avui al Consell de Ministres i que espero que sigui validat el divendres al Congrés de Diputats podem entrar en una situació diferent, però tot i això, tinguem a punt un fons específic amb el que, un cop esgotades totes les altres vies, puguem comprar un pis on hi viu una persona amenaçada de desnonament per la seva vulnerabilitat, per tal que no l'hagi de deixar. Dotarem aquest fons d'inici amb 25 milions d'euros, ampliables, perquè a Catalunya, davant d'un cas com el que hem vist aquests dies, la resposta sigui actuar i comprar.

Com he dit, l'habitatge és una missió de país. Està en joc no tan sols la dignitat de les persones, sinó també els valors que ens defineixen com a societat. Volem que tots els actors implicats s'hi sumin i, per tant, també oferim a administracions municipals i administracions supramunicipals que considerin la possibilitat de sumar-se a aquest fons únic de país contra l'emergència habitacional.

Segon. Posem en marxa la compra conjunta d'habitatge. Moltes persones de més de quaranta anys es troben amb dificultats per demanar una hipoteca, no tant perquè no puguin fer front a la quota de la hipoteca, sinó perquè no poden fer front a l'entrada que es demana a les entitats financeres per adquirir un habitatge. Al Codi civil català –Catalunya té un dret civil propi– hi ha dos articles que prego que memoritzin: el 547.1 i el 547.10 que permeten figures de compra conjunta, són els que activarem; no s'havia fet mai fins ara, potser tampoc hi havia hagut la necessitat que hi ha ara –no estic assenyalant ningú. Posarem en marxa aquests mecanismes de compra conjunta.

La Generalitat els ofereix, a les persones que vulguin adquirir un habitatge i que no puguin fer front a la integritat del cost, comprar-lo conjuntament, fer una compra conjunta en base a aquests dos articles del Codi civil. Guanyen les famílies, perquè podran accedir a un habitatge a un preu molt més baix, hi podran viure durant un període llarg de quaranta o cinquanta anys com a propietaris amb seguretat, sense dependre del lloguer. La compra conjunta en el Codi civil català no ha de ser conjunta des del primer moment. Pot ser una compra conjunta que en un període de quaranta o cinquanta anys sigui propietat d'un dels compradors i, a la fi d'aquest període, propietat de l'altre comprador. Per tant, la persona que s'avingui a aquesta modalitat podrà comprar l'habitatge per menys diners, gaudir-ne amb plena propietat durant quaranta o cinquanta anys. Això vol dir vendre'l o passar-lo en herència als seus..., a qui estimi oportú, i al cap d'aquest període, decidir si compra la resta d'habitatge o, si no, passa a ser propietat de la Generalitat, que hi ha aportat uns diners i que garanteix –això és molt important– que aquest habitatge passa a ser un habitatge de protecció; no és un habitatge del mercat lliure. És, hi insisteixo, una opció inèdita que no té cap altra comunitat autònoma i que és gràcies al codi..., al dret civil català, concretament als articles 547.1 i 547.10. És un camí nou? Sí. Vam dir en aquesta cambra que faríem tot el que poguéssim fer? Sí. Parlarem d'aquesta qüestió amb tots els grups perquè puguin enriquir la proposta? També. La tirarem endavant? Sens dubte. Dotarem d'inici aquest programa amb 100 milions d'euros.

I tercer, ampliem encara més els préstecs d'emancipació que ja estan en marxa i que han donat un resultat positiu. Com saben, ha estat una mesura exitosa, més de 2.600 joves han accedit al seu primer habitatge gràcies als més de 1.700 préstecs signats per l'Institut Català de Finances, i cada préstec suma un habitatge protegit

per sempre, sense haver de construir-ne cap. Ara bé, els concedirem també per la compra d'habitatge protegit –ara no es podia– i per la compra d'habitatge i la rehabilitació d'un habitatge –ara no es podia. Un salt d'escala per arribar a més persones. Alhora, com que el cost de la vida és diferent a Barcelona que a Mollerussa, també adaptarem els imports que es poden concedir en aquests préstecs d'emancipació a la realitat territorial del país. Mesures totes tres pensades i aplicades des de Catalunya. Mesures que se sumen a la política integral d'habitatge que estem duent a terme. Cap altra comunitat autònoma, cap, està fent més que Catalunya en matèria d'habitatge, amb innovació, amb valors i amb polítiques valentes, amb una combinació clara. Un Govern que lidera amb dos fronts: regular els excessos del mercat –intervenir el mercat, si vostès volen–, i ampliar decididament el parc d'habitatges protegits. *(Aplaudiments.)*

Si l'objectiu pel que treballem i que gaudeix d'un ampli consens entre els experts en matèria d'habitatge és arribar a un quinze per cent del parc d'habitatges protegit, caldrà tenir eines actualitzades per gestionar aquest parc d'habitatge, una bona part del qual serà habitatge públic. Per això també els anuncio que els propers mesos –i convidem en aquesta reflexió a tots els grups de la cambra– farem una reflexió sobre els instruments per gestionar aquest parc públic. Actualment és l'Agència d'Habitatge de Catalunya i l'Incasòl i, en algun cas, convenis amb alguns ajuntaments –per exemple, amb l'Ajuntament de Salt. Amb la consellera de Territori obrirem una reflexió, a la que estan convidats tots els grups de la cambra que hi vulguin participar, per veure com hem d'actualitzar aquest instrument per gestionar un parc d'habitatge protegit públic que es veurà més enfortit.

Senyores diputades i senyors diputats, el Govern farà el que hagi de fer, segur que comptarem amb l'estímul i el suport de tots vostès, però tothom ha de fer el que hagi de fer. Per dir-ho clar, curt i ras: per construir habitatges fa falta sòl, diners i empreses; terreny, diners –finançament– i empreses. El finançament, els bancs, les institucions financeres; el sòl, els ajuntaments; les empreses, el sector de la construcció. Em reuniré, ens reunirem amb tots tres, amb calma, per demanar-los que facin més. *(Remor de veus.)* Sí, sí, per demanar-los que facin més. Tots sabem...

El president

Silenci.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

...alguns tenim memòria. Jo assumeixo les meves responsabilitats, demano a tothom que les assumeixi, perquè estem davant d'una crisi de país. Tots sabem com va començar la crisi de l'habitatge, tots ho sabem: a la gran recessió de 2008. Quan vam haver de sortir de les institucions públiques a ajudar el sector financer, ho vam fer. Tothom –tothom– ha de fer el seu paper.

Demanaré al sector financer que estudiï la manera de posar més finançament per construir més habitatge. Demanaré als ajuntaments, i tindran tot el suport del Govern, que posin a disposició més sòl sense por a transformar més sòl. Ja sabem que hi ha gent que un cop té habitatge no en vol a davant de casa seva; en necessita el país. I parlaré amb el sector constructor perquè també faci la feina que ha de fer d'industrialitzar-se, de modernitzar-se i de tenir més agilitat a l'hora de construir. I també parlarem, naturalment que sí, amb les empreses subministradores perquè no demorin la connexió d'electricitat, d'aigua o de gas, i donin prioritat a aquells habitatges nous perquè puguin entrar en servei el més ràpidament possible.

I també, per descomptat, amb els moviments socials que ens ajuden a detectar aquells casos on no es respecta la legislació que tenim a Catalunya o on hi ha casos que no respecten les polítiques que el Govern de Catalunya tira endavant. I els hi dic una cosa, perquè ho tingui tothom clar, on no arribi la responsabilitat d'alguns particulars, actuarà la responsabilitat del Govern, dins del marc de la llei, i si convé canviar la llei, doncs, treballarem per canviar-la, perquè quedi clar a tothom.

Senyores diputades i senyors diputats, recordo perfectament quan en aquesta cambra alguns deien que intervenir el mercat no resoldria res, que els preus es dispararien i que les constructores fugirien del país.

Doncs bé, vagin a dir això a l'Anabella o al Fabian, joves amb qui em vaig trobar el maig passat, i que avui, gràcies als préstecs d'emancipació, ja tenen les claus del seu primer habitatge. O vagin a dir-ho a les famílies dels barris de Centre i de Vinyets i Molí Vell, de Sant Boi de Llobregat, que el passat mes de juny van rebre les claus de les seves cases de protecció oficial. O vagin a dir-ho als milers de famílies barcelonines que han vist com s'atura l'espiral de grans pujades del seu lloguer.

Senyores diputades i senyors diputats, aquestes mesures d'intervenció del mercat funcionen. Funcionen i milloren la vida de les persones. Els preus del lloguer han baixat un 4,7 per cent a Barcelona, un 1,3 per cent als municipis regulats i un 0,9 per cent a Catalunya. Catalunya se situa entre les comunitats autònomes on menys puja el preu de l'habitatge; des de l'inici del mandat, un 9,8 per cent. És massa, però puja cinc punts menys per sota de la mitjana estatal.

La regulació no ha reduït l'oferta, com alguns s'entesten a dir; l'ha ampliada. Des de l'aplicació de zones tensionades, a Catalunya hem sumat 20.994 contractes de lloguer habitual i hem accelerat la construcció d'habitatges protegits, com ja he mencionat abans.

Garantir l'habitatge és una missió de país, i Catalunya la guanyarà. A Catalunya, senyores diputades i senyors diputats, el creixement de la població i l'envelliment conviuran. Hem d'entendre que viure més anys ha de ser sinònim de viure'ls millor. Vet aquí el termòmetre moral d'un país: com tractem els qui més ho necessiten.

Per això, els serveis públics, la sanitat, l'educació, l'atenció social són al cor de la nostra societat, són la manifestació tangible de l'humanisme. A Catalunya hem posat en marxa una transformació ambiciosa del sistema de salut i social. Integració i persones al centre són els eixos que la defineixen. La seva concreció és l'Agència d'Atenció Social i Sanitària, aprovada per aquest Parlament el novembre de 2025.

Un dels àmbits més complexos i urgents que calia resoldre és el de la dependència; l'hem abordat amb el pla cura. Estem reduint de manera important els terminis per rebre els ajuts a la dependència als que tenen dret els ciutadans. En poc més de tres mesos, els hem reduït en seixanta-cinc dies el temps d'espera.

I l'objectiu és ambiciós, tal com vam comunicar en aquesta cambra. Ens vam trobar amb una llista d'espera per a ajuts de dependència de més d'un any, i ens hem compromès a reduir-ho a tan sols seixanta dies a finals de l'any 2027. Anem pel bon camí per aconseguir-ho.

Senyores diputades i senyors diputats, la grandesa de Catalunya s'exemplifica en quelcom que ens pot semblar tan petit com la targeta sanitària, però que condensa els nostres valors. Els grans valors humans avui en joc al món –solidaritat, generositat i justícia– sovint no es troben en grans monuments o en les grans històries èpiques; es troben cada dia en un centre d'atenció primària. Siguis on siguis, tinguis els diners que tinguis, pensis com pensis i hagis nascut on hagis nascut, els nostres professionals públics t'atendran. Persones ajudant persones.

No és així, ni molt menys, a tots els països. Allí on l'autoritarisme governa, els serveis públics es redueixen en detriment dels qui més els necessiten. Benestar significa entendre que el nostre èxit depèn de mantenir la nostra condició irrenunciable de societat cohesionada, preservar el nostre sentit comunitari.

Res ni ningú no podrà trencar el valor suprem de la convivència que ha fet gran Catalunya. No hi ha res més oposat al sentir i a la manera de fer dels catalans i les catalanes que la xenofòbia i el racisme. L'odi no genera cap solució, l'odi no construeix cap habitatge públic ni construeix cap dels centres d'atenció primària que estem construint o millorant..., dels cinquanta-set que estem construint o millorant a Catalunya.

Hi ha una immensa majoria de catalans i catalanes nascuts aquí o vinguts de fora que, sense fer soroll però amb constància, estan teixint vincles humans més forts i més sòlids, a les escoles, a les aules on s'aprèn el català, als mercats, als barris, a les empreses i arreu. Catalunya necessita tots els ciutadans i ciutadanes sense distinció d'orígens, cadascú amb la seva identitat de procedència, però amb voluntat d'incorporació i amb una identificació compartida en construcció, integradora, de projecte i de futur.

Comptem amb l'instrument més poderós per generar convivència: el català. El català està ben viu i seguirà més viu encara si hi posem confiança, alegria i optimisme. És clar que tenim reptes, reptes importants, de calat, però tenim el millor capital: els 150.000 alumnes adults de català, els 117.000 nous parlants que hem incorporat i el pacte nacional per la llengua.

Vull dir-ho ben clar: el català no divideix, el català ens uneix. El català no és de ningú, el català és de tots. El català no és una frontera, el català és una invitació. El català obre portes a la feina, a noves amistats i a noves oportunitats. El català no pertany a cap ideologia; el català pertany a les persones, com pertany a totes les persones el dret a gaudir de la cultura catalana.

Acabem de celebrar la Setmana del Llibre en Català i unes festes de la Mercè i de Santa Tecla a Barcelona i a Tarragona. Estem desplegant un projecte cultural de gran ambició per al país. Fem de la cultura catalana un dret, un generador de pertinença i un motor econòmic. Ja som a tocar del dos per cent del total del pressupost de la Generalitat. Comptem amb una generació de creadors excepcional, i el públic està responent. Aquesta combinació està duent la cultura catalana a cotes impensables fa uns anys.

Cinema, teatre, música i dansa conquerint pantalles i escenaris arreu. Més traduccions que mai dels nostres autors i autores. Grans equipaments en marxa, com l'ampliació del Museu Nacional d'Art de Catalunya, el Centre Digital de Catalunya la Foneria, la Casa de les Lletres, el Palau Requesens o el Catalunya Media City, a Sant Adrià del Besòs i a Terrassa.

En un món homogeneïtzador, fem de la cultura catalana un segell propi i alhora universal, amb valors i tradició, amb excel·lència i innovació. Allà on duem cultura, fem barri, fem poble, fem ciutat i fem país.

Saber apreciar la cultura, saber treballar la convivència, en definitiva, aprendre és la funció de les escoles. Catalunya ha obert una finestra d'oportunitat per dotar el país del consens que l'educació requereix.

Tot just la setmana passada vaig comparèixer en aquesta cambra i vam poder tenir un debat amb tots i totes vostès. Tothom va poder exposar la seva visió. Divendres passat vam tenir una reunió, una trobada amb els grups parlamentaris que van voler, i, alhora, el Consell Escolar de Catalunya també ha iniciat la feina per refer un pacte de país per l'educació. Crec que és un canvi significatiu i que és una oportunitat per al conjunt del país.

Tenim dos objectius clars, i crec que compartits per tothom. El primer, recursos: assolir el sis per cent del producte interior brut en inversió educativa. Sé que és complex i ambiciós, però també sé que és possible. Entre altres raons, és un mandat de la llei d'educació de Catalunya aprovada per aquest Parlament l'any 2009. I el segon objectiu és el model. Un model que garanteixi la millora dels aprenentatges bàsics dels alumnes. És de sentit comú que els infants entenguin el que llegeixen i puguin escriure amb criteri propi. Això és la base de tot.

Per això, si em permeten l'expressió, almenys el Govern ha apostat pel llapis i paper i per reduir les pantalles. Per més Rodoreda i menys *scroll*. L'èxit educatiu es genera en la relació dels alumnes amb el seu professor.

Crec també de sentit comú reforçar el paper del professorat en aquesta relació. En llatí, el terme *auctoritas* significa autoritat moral, el prestigi, la saviesa reconeguda socialment. Crec que és el moment de reforçar l'autoritat del professor per millorar la

funció docent i la convivència –per aquest motiu, proposarem als grups parlamentaris la regulació del reconeixement de l'autoritat pública dels professionals dels centres educatius no universitaris–; de fer-ho conjuntament, i vostès donaran la seva opinió. L'objectiu: reforçar la consideració social i reforçar la protecció dels docents en l'exercici de les seves funcions.

Volem que amb aquesta iniciativa es reconegui de manera explícita la condició d'autoritat pública dels mestres i professors en l'àmbit educatiu no universitari, i volem escoltar i consensuar amb els grups la millor manera de fer-ho. «Fes cas al mestre», ens han dit a tots alguna vegada. Ben dit està i ben fet està fer-ho complir.

Canvi demogràfic, reforçament de l'estat del benestar. Canvi climàtic, segon vector que definirà el nostre futur. Acabem de viure, senyores diputades i senyors diputats, l'estiu més càlid des de que hi ha registres, amb incendis que incideixen sobre la salut, l'agricultura i l'activitat econòmica.

A Catalunya, davant del foc, actuem amb unitat i amb sentit de país. Administracions, Generalitat, diputacions i ajuntaments i societat civil unim esforços. És un motiu d'orgull, i ho valoro molt, perquè no a tot arreu és així. Contra el foc, tots junts som més forts.

Protegir els boscos, els conreus, els pobles i el paisatge és un deure de país, de tot el país. Això no va de camp o ciutat; això va de país. Ens afecta a tots i és responsabilitat de tots. Als catalans i a les catalanes ens agrada dir les coses pel seu nom. Els qui neguen el canvi climàtic posen en risc la nostra seguretat. Els governs que neguen el canvi climàtic posen en risc les nostres vides. El Govern de Catalunya es guia i es seguirà guiant per la ciència.

Comptem amb uns serveis d'emergència punters i de referència internacional; avui mateix n'hem tornat a tenir una altra mostra. No retallem ni retallarem un euro ni en emergències, ni en gestió forestal ni en prevenció. No deixarem sense protegir cap poble, cap granja ni cap conreu.

Vull recordar que el nou pla estratègic 2030 del Cos d'Agents Rurals preveu duplicar la plantilla fins als 1.304 professionals. I vull recordar també que el pla estratègic dels bombers 2030 preveu consolidar una plantilla de quatre mil efectius.

Ara hem d'accelerar més en les tasques de prevenció a tot Catalunya, i així ho estem fent. Triplicarem el nombre d'hectàrees forestals gestionades als boscos públics de la Generalitat, i estem desplegant una estratègia de gestió forestal sostenible que inclou dotar els municipis dels plans de prevenció i franges de protecció, al mateix temps que despleguem els catorze eixos de confinament arreu del país.

El canvi climàtic, senyores diputades i senyors diputats, va molt més enllà de protegir-nos de les inclemències climàtiques. Està directament connectat amb la base material de la nostra prosperitat. Els països amb futur són aquells capaços d'adaptar-se al canvi climàtic amb la prioritat de garantir-se la seva pròpia energia verda i la seva aigua. Això va de garantir la prosperitat del país, de les famílies i de les empreses catalanes en la pròxima dècada.

La pregunta és: volem ser una Catalunya pròspera o volem ser una Catalunya dependent? Jo vull una Catalunya tan autònoma i autosuficient com sigui possible en energia, perquè vull una Catalunya pròspera i una Catalunya d'oportunitats. Hem de reduir la nostra dependència energètica tant com ens sigui possible. Per això, hem d'augmentar la nostra capacitat per produir l'energia que consumim a les nostres llars, als llocs de feina i a les infraestructures del país.

En assumir la responsabilitat de governar Catalunya érem plenament conscients que els resultats en matèria de transició energètica, transició a energies verdes, no estaven a l'alçada del país. Per això s'havia de resoldre de forma prioritària, i així ho estem fent. Estarem preparant el país per un salt d'escala en energia verda. El parc fotovoltaic d'Alcarràs, el més gran de Catalunya, n'és un bon exemple.

Per això ens cal planificar, i per això hem desenvolupat el pla territorial d'energies renovables, el Plater, per decidir a quin dos per cent de territori català hem de posar

energia fotovoltaica i energia solar per servir al cent per cent del país. Ho estem fent amb diàleg amb el conjunt del país, especialment amb els ajuntaments, i ho seguirem fent en diàleg amb els ajuntaments. Per això hem ampliat el termini perquè es puguin fer esmenes.

I també, en matèria de planificació, hem conegut recentment la planificació elèctrica amb horitzó 2030 per a les xarxes de transport que ha presentat el Ministeri de Transició Ecològica, i que hem treballat molt estretament des del Govern de Catalunya, amb una inversió històrica per Catalunya que compleix el cent per cent dels nostres objectius: portar energia per poder desenvolupar l'economia del país, les infraestructures del país, totes les que tenim planificades, i, per tant, una notícia positiva per al país. Planificar: xarxes de transport, energia renovable.

De la mateixa manera, no podem oblidar la sequera. No l'oblidem. Ni l'oblida tampoc el sector agrari ni la indústria. L'estratègia de l'aigua avança a bon ritme per assolir l'objectiu planificat d'aconseguir el setanta per cent de l'aigua consumida a Catalunya no depenent de la pluja abans del 2030 *versus* el trenta-tres per cent que tenim actualment. Impulsem, en aquest sentit, inversions de més de 2.400 milions d'euros en infraestructures hídriques. La posada en marxa de l'estació Estrella, de Sant Feliu de Llobregat, l'ampliació de la dessalinitzadora de la Tordera, les noves plantes de Foix i de la Costa Brava o la planta d'aigua regenerada del Besòs en són les inversions més destacades.

Hem aprovat també l'estratègia d'inversions en regadius de Catalunya 2025-2040, que preveu una inversió de més de 3.000 milions d'euros, que permetrà nous regadius, la modernització dels sistemes existents i la millora de l'eficiència hídrica dels canals d'Urgell, Segarra-Garrigues, Xerta-Sénia, entre d'altres.

Senyores diputades i senyors diputats, vull fer explícit el meu reconeixement al nostre sector agrícola, ramader i pesquer. Davant l'amenaça de la pesta porcina africana, vam actuar amb unitat, decisió i exemplaritat. Govern, sector porcí i societat, conscients que afectava un àmbit estratègic per a Catalunya, clau per a la nostra economia, l'ocupació i l'equilibri territorial. Gràcies a l'esforç col·lectiu, al desplegament d'un control sense precedents i a la coordinació amb ajuntaments, hem aconseguit reduir progressivament l'impacte d'aquesta pandèmia i recuperar mercats internacionals. Ara entrem en la fase final del pla, concentrant tots els recursos en l'erradicació definitiva dels focus actius abans de final d'any. Defensar el sector agroalimentari català és defensar tot el país i per això hi aboquem esforços i recursos.

El Govern està treballant en una resposta a la greu crisi agrària provocada pel preu del gasoil i els fertilitzants, la sequera i la davallada de preus. Ahir es va celebrar una reunió extraordinària de la Taula Agrària per acordar mesures de suport des del Govern. Els propers dies es concretaran una bateria d'accions a impulsar, en coordinació amb les que pugui desplegar el Govern d'Espanya i de les institucions europees. Agraïm les propostes i el to de les organitzacions i del sector per superar les dificultats de manera coordinada i de manera efectiva. Ahir també es va acordar –i així ho farem– demanar que s'activin mesures de suport des de la Unió Europea i el Govern de l'Estat també per contenir els costos i activar les clàusules de salvaguarda per caiguda dràstica dels preus de l'arròs o el boví, per posar-los només un exemple.

Senyores diputades i senyors diputats, també vull tenir unes paraules per defensar la feina exemplar dels nostres pescadors, els qui més estimen el mar i els qui més fan per tenir un Mediterrani viu i actiu.

Voldria fer ara un incís. És hora de deixar enrere la falsa dicotomia entre progrés i sostenibilitat. Forma part del passat. Creguin-me, aquest és un debat ja superat. És clar que hem de progressar i és clar que ho hem de fer de manera sostenible. El que és segur que no podem fer és no fer res. No ens podem permetre paralitzar el país. Recordo perfectament que Olot va ser un dels primers municipis que vaig visitar quan no feia ni un mes que havia assumit la responsabilitat de presidir la Generalitat de Catalunya. En

aquella trobada amb l'alcalde, vam repassar les necessitats de la ciutat i de la comarca. Vam tractar bàsicament dues qüestions: el pla de barris i la variant Olot - les Preses. Avui són realitat totes dues coses. El nucli antic d'Olot ha entrat a la primera convocatòria del pla de barris i la variant d'Olot - les Preses ja està licitada. Així fem Catalunya, amb barris dignes, amb infraestructures de primer nivell i amb cura –és clar que sí– pel territori. Així millorem la vida de tothom i així guanyem el futur.

Durant massa temps, Catalunya ha viscut una mena de paràlisi decisòria, i això ha tingut un cost. El cost del temps perdut. No podem permetre que projectes vitals per a la nostra competitivitat, la nostra cohesió social i territorial, la nostra autonomia i la nostra prosperitat futura quedin atrapats en la indecisió. El futur es millora governant. I governar, senyores i senyors diputats, és decidir. Volem dependre de les anades i vingudes geopolítiques o volem protegir les nostres rutes comercials? Vet aquí la necessitat de disposar d'uns ports de Barcelona i Tarragona modernitzats i d'un Aeroport Josep Tarradellas Barcelona - el Prat amb connexions intercontinentals. Volem una Catalunya connectada amb les capitals del talent científic, creatiu i empresarial del món i una Catalunya amb un servei de mobilitat i ferroviari excel·lent. La Catalunya de la propera dècada ho necessita.

Per això celebro els gairebé 2.000 milions per als aeroports catalans aprovats pel Govern d'Espanya i celebro també els gairebé 3.000 milions executats del pla de Rodalies. Ja hem finalitzat 410 actuacions a Rodalies i actualment Adif en té 151 més en execució a la xarxa ferroviària. Les estacions de Sants i la Sagrera estan en plena transformació. La línia orbital de Vilanova i la Geltrú trencarà el model radial que ha llastat el país. La línia 9 del metro està en funcionament. El Tramcamp millorarà l'àrea de Tarragona i la línia 8 dels Ferrocarrils connectarà el Llobregat, l'Anoia i el Vallès. No posarem en risc ni una sola oportunitat de prosperitat per a totes i cadascuna de les comarques catalanes.

Demografia i polítiques de benestar; canvi climàtic, i acabo amb el canvi tecnològic, senyores diputades i senyors diputats. Una Catalunya connectada és sinònim d'una Catalunya digital. Els Estats Units i la Xina estan protagonitzant una ferotge cursa per la intel·ligència artificial. Alguns dels principals directius de les empreses tecnològiques han posat damunt de la taula la necessitat de la seva regulació, ja que el poder de la intel·ligència artificial se'ns està revelant com un poder sense límits. I cal posar-hi límits. Això no vol dir anar-hi en contra. Això vol dir evitar que el seu ús en mans equivocades pugui provocar un mal irreparable. «Regulació o innovació», diuen alguns, contraposant-les. Totes dues: regulació i innovació.

La intel·ligència artificial no és neutra. Respon a uns interessos que no poden estar en mans d'uns quants ni per sobre del bé comú. «Desarmar la intel·ligència artificial» –ens diu el papa Lleó XIV–, és a dir, sostreure-la de la lògica competitiva i del benefici com a únic propòsit. Primer, l'interès general, el bé comú i els valors humans; després, el desenvolupament i les empreses. Europa ha de fer-se valer i ha de fer valer el seu model. Per això, des de Catalunya estem en coordinació amb el Govern d'Espanya i amb la Unió Europea. No hem de tenir por de la tecnologia; hem de saber com aplicar-la, com administrar-la, perquè ens millori la vida, la sanitat, l'educació i el treball.

Ciència i consciència. Cal una col·laboració sòlida entre governs, empreses, institucions de recerca i la societat en el seu conjunt. I Catalunya en vol ser exemple. Estem desplegant l'estratègia Catalunya 2030 en intel·ligència artificial, dotada amb 1.000 milions d'euros, la més ambiciosa que té cap comunitat autònoma. Som l'epicentre de la supercomputació del sud d'Europa, amb el Barcelona Supercomputing Center i el MareNostrum 5. Farem realitat l'aposta per grans infraestructures, com la futura gigafactoria d'intel·ligència artificial a Móra la Nova o el centre de dades de Flix.

Estem desplegant totes les capacitats necessàries per fer un salt d'escala, en governança, en talent, en dades, en supercomputació, en adopció empresarial i en

transformació dels serveis públics. Hem de connectar aquestes capacitats perquè la intel·ligència artificial es tradueixi en innovació, competitivitat, autonomia tecnològica i millors serveis per a la ciutadania, sempre posant la tecnologia al servei de les persones i del bé comú.

El repte del nostre temps no és frenar el desenvolupament de la intel·ligència artificial. El repte és garantir un ús adequat de la intel·ligència artificial. El gran repte del nostre temps és garantir que els nostres drets i llibertats, que han cosit les nostres societats, no es vegin malmesos pel creixement il·limitat de l'algoritme. Al costat de l'ambició, la responsabilitat. Per això a Catalunya posem especial èmfasi en aquells aspectes crítics, com la salut i l'educació dels nostres joves, o la protecció dels nostres llocs de treball, amb el nou Observatori Català d'Intel·ligència Artificial i Mercat de Treball, perquè la intel·ligència artificial i el mercat de treball no entrin en conflicte. Creant un registre de sistemes algorítmics per saber on, com i per què s'utilitza aquesta tecnologia; blindant els drets laborals, perquè cap decisió algorítmica no actuï sense supervisió humana; protegint el desenvolupament cognitiu dels nostres joves, limitant la intel·ligència artificial a les escoles fins als catorze anys, i garantint la sobirania tecnològica amb la creació d'un sistema propi d'emmagatzematge de dades públiques a Catalunya.

Aquest és el model català. Aquesta és la visió de Catalunya de la intel·ligència artificial. Som un país profundament tecnològic, al costat del progrés i de la innovació, però ferm en les garanties i els drets de les persones. Catalunya té la voluntat de liderar una intel·ligència artificial ètica i responsable. Hem obert un camí que seguirem, al costat dels governs d'Espanya i de la Unió Europea. *(Aplaudiments.)*

Senyores diputades i senyors diputats, ciutadanes i ciutadans que ens escolten, el futur de Catalunya, que Catalunya està fent realitat, està farcit de projectes, d'inversions i d'idees. Un futur que poden veure i tocar al sortir de casa. Un futur que és aquí. Que està en marxa a tot Catalunya.

Abans que acabi aquest any estrenarem nous centres d'atenció primària a Castelldefels, a Olot, a la Llagosta, a Gavà i a l'Arboç. Posarem en funcionament l'ampliació de les sales blanques de farmàcia de l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova, així com la finalització de la segona fase de reforma del bloc obstètric a Lleida. Començarem les obres del nou hospital del Vendrell, de l'edifici ambulatori de la Teixonera, i farem les reformes de les plantes 1 i 3 de Bellvitge. Acabarem l'institut escola El Martinet, a Ripollet; l'escola de Maspujols, a Tarragona, i l'escola Les Filadores, de Sentmenat. Començarem les obres de l'institut Arraona, a Sabadell; de l'escola Gonçal Comellas, d'Avinyonet, i de l'escola Sant Jordi, de Sant Julià del Llor.

Aquest mes d'octubre iniciem les obres de la C-12 entre Amposta i Vinallop, i a la C-37 entre Manlleu i Torelló al mes de gener. A la tardor també licitarem la C-14, entre Alcover i Montblanc. Durant aquest mes, també arrenquen les obres de la variant de Sant Feliu de Codines. A Comiols, la tardor portarà l'inici del tram entre el Pont d'Alentorn i Vall-llebrera, mentre a Artesa de Segre ja s'està fent la travessera. A Olot, la variant ja té el projecte aprovat i l'obra licitada, i durant aquests mesos s'avança en les expropiacions. Al Pirineu, el conveni de la nacional 260 dona un pas important al novembre, amb la licitació del reforç de ferm i la fibra òptica entre la Seu d'Urgell i Puigcerdà. A la C-16, entre Berga i Bagà, de setembre a desembre hi haurà dues informacions públiques, i a principis de 2027 sortirà la licitació de la concessió. Entre novembre i desembre sortiran nou licitacions més, per uns 60 milions d'euros. La nacional 2 a Mataró, la via ciclista de la nacional 150, l'estació d'autobusos d'Almacelles, la variant de Sarral, la C-26 entre l'Espunyola i Avià, el soterrament de l'estació d'Igualada de Ferrocarrils de la Generalitat, l'enllaç de la C-17 i la C-35 a Parets i les carreteres Girona 633 i 634 entre Colomers i Verges i Girona 643 entre Parlavà i Serra de Daró.

Pel que fa al ferrocarril i al transport públic, la primera fase del tramvia del Camp de Tarragona continua avançant. Al desembre licitem el tram de Cambrils Nord a

Cambrils Centre. A Barcelona, a la línia 8, la primera tuneladora arrancarà el primer trimestre de l'any vinent. La línia 9 i la línia 10 engeguen les obres d'arquitectura i instal·lacions de les estacions de plaça Maragall i Guinardó i Hospital de Sant Pau. Hi sumem la progressiva finalització de les 151 actuacions en marxa a Rodalies, dels nous cent trens que arribaran de manera progressiva a partir del primer trimestre del 2027 i el desplegament de la nova empresa Rodalies de Catalunya Societat Anònima.

La transformació que viu Catalunya té al seu darrere la feina i el compromís dels servidors públics. Vull fer-los un reconeixement i un agraïment en nom de tot el país. Reformem l'Administració perquè creiem en ells i perquè creiem en els serveis públics. Uns serveis públics que cohesionen, que integren. Hem emprès una agenda reformista en profunditat de l'Administració. Hem aprovat al Govern i enviat cap al Parlament la llei d'ocupació pública, la llei de directiu públic professional, així com properament la llei de l'Escola d'Administració Pública.

Hem acostat l'Administració a les persones, arreu del territori. Perquè en l'era digital totes les persones, i en especial les persones grans, també tenen dret a una atenció presencial. Estem obrint oficines d'atenció a tot Catalunya, d'Esplugues de Llobregat a Puigcerdà, i hem desplegat oficines mòbils a més de tres-cents municipis rurals. A la vegada, amb les noves tecnologies, estem transformant els tràmits de l'Administració per fer-los més fàcils, més senzills i més clars. Hem reformat prop de 210 tràmits clau per a la pagesia, les empreses i la ciutadania en general.

Senyores diputades i senyors diputats, catalans i catalanes, quan el 19 de març de 1882, dia de Sant Josep, Antoni Gaudí en col·locava la primera pedra, sabia que no viuria prou per veure la Sagrada Família acabada. En certa manera, Gaudí llançava un repte; no tan sols als seus contemporanis, sinó a les generacions futures. És a dir, a tots nosaltres. Hem acceptat el repte i l'estem complint. El món sencer s'ha meravellat per la nostra capacitat col·lectiva de coronar la Sagrada Família amb la Torre de Jesucrist. Amb la mateixa força i determinació, som un país capaç d'impulsar el trident innovador per esdevenir la fàbrica de xips d'Europa; de situar la Universitat de Barcelona entre les millors del món; d'ampliar el Museu Nacional d'Art de Catalunya per convertir-se en un dels grans museus d'Europa; d'impulsar el gran plató audiovisual d'Europa, com serà el Catalunya Media City; de recuperar el Teatre Principal de la Rambla de Barcelona i el Museu Nacional Arqueològic de Tarragona; d'haver aconseguit que 385 obres d'autores i autors catalans s'hagin traduït a altres llengües en un any rècord de tot el segle; d'assolir els 4 milions d'espectadors al teatre; d'acollir la millor sortida del *tour* de França i la *champions league* el 2029 al Camp Nou. Aquest país, senyores diputades i senyors diputats, és un país per sentir-nos-en orgullosos. És un país carregat d'empenta. És un país preparat per assumir la seva pròpia ambició, per desplegar tot el seu potencial i per actuar amb determinació davant dels reptes que venen. És la Catalunya que vol liderar Espanya i ser referent a Europa.

El futur, però, també necessita actitud; actitud positiva i actitud proactiva. El futur no necessita triomfalisme, perquè el triomfalisme consisteix a negar els problemes, i els problemes cal reconèixer-los, afrontar-los i solucionar-los. Som ambiciosos i tenim esperança. Si apuntem alt i afrontem el futur amb confiança, ens adonarem de les oportunitats que tenim. Benvingudes siguin, per descomptat, totes les crítiques: són el millor estímul per millorar. De la mateixa manera, els dic que Catalunya no necessita buscar enemics per avançar; Catalunya necessita aliats i alhora mostrar-se com a aliada. És així com entenc la manera de governar i de millorar Catalunya; és així com Catalunya ha tornat a Europa, i és així com la Generalitat ha tornat als ajuntaments.

Avui, cadascun dels 947 municipis saben que compten amb una Generalitat al seu costat, amb el pla únic d'obres i serveis i amb el pla de pobles; amb una mirada específica sobre els municipis rurals, amb el consens d'aquesta cambra per facilitar que un municipi de menys de dos mil habitants tingui una legislació adaptada a la seva realitat; amb el pla de barris més ambiciós –en breu anunciarem els municipis

beneficiats de la segona convocatòria–, i amb els acords que assolim a través de les comissions bilaterals amb les capitals de Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona i ciutats com Badia del Vallès, Sabadell, Hospitalet de Llobregat i Terrassa.

Aliances, col·laboració i vincles. Vincles que neixen del coneixement mutu, de la proximitat i d'esborrar fronteres sovint construïdes en l'imaginari, però que no responen a la realitat. Així ho constato d'ençà que vaig visitar el primer poble com a president de la Generalitat, Castell de Mur, fins a la darrera visita que he fet a Sabadell. I també al municipi de La Zarza, a Extremadura: parlant amb el seu alcalde, nascut a Granollers, xerrant amb els veïns i veïnes, gairebé tots amb familiars a Catalunya, vaig constatar la gratitud i el respecte que tenen tots i totes elles vers Catalunya. Vaig constatar l'enorme abisme entre la fraternitat real que compartim amb tants pobles d'Espanya i la confrontació buida instal·lada en el debat públic.

Catalunya, el país sencer, no pas el Govern sol sinó el conjunt del país, té per davant grans reptes. Senyores diputades i senyors diputats, les decisions que prenem avui dibuixaran la propera dècada, com ara aprovar el nou finançament autonòmic. Hem patit massa anys d'un model caducat i d'una manca de valentia política per afrontar la seva reforma. Catalunya ha complert amb la seva responsabilitat. Ha acordat una molt bona proposta, l'única sobre la taula en què tothom hi guanya. No podem eternitzar més el debat: cal decidir si volem perdre 4.700 milions d'euros per a la nostra sanitat, educació o serveis públics, o guanyar-los. L'estima al país es mesura per la capacitat de compromís, d'assumir responsabilitats quan toca, quan arriba el moment de la veritat. És l'hora de la coherència, del deure i de la valentia.

«Nosaltres hem de ser l'avançada del benestar, de la prosperitat i de la democràcia de tots els pobles d'Espanya.» Són paraules del president Tarradellas just acabat d'arribar a Catalunya, pronunciades al balcó de la Generalitat, davant d'una plaça de Sant Jaume plena a vessar. Avui, en ple segle XXI, Catalunya hem de ser l'avançada per a la resta de països d'Europa. Catalunya té molt a dir, molt a aportar i molt a guanyar. Guanyarem si preparem el país des de la unitat.

Hi ha interessos de tota mena perquè els catalans i catalanes estiguem dividits. No els hi fem el joc. Apel·lo a totes les forces polítiques democràtiques a preparar Catalunya per aquest món en plena refundació. Demano als meus conciutadans i conciutadanes que cadascú doni el millor de si mateix. Aquest Govern ho seguirà fent. Convertim el «ja soc aquí» del president Tarradellas en un «ja som aquí» collectiu on tothom s'hi senti representat. Tenim el millor projecte per fer-ho: es diu Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Finalitzada la intervenció del president de la Generalitat, suspenem la sessió fins demà a les nou del matí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i tres minuts.